

i sin frivillige Landflygtighed. Han modtog mig meget venligt og spurgte bl. a. ogsaa til dig, hvoraf jeg slutter, at ogsaa han kender vort Forhold. Forresten vil jeg tilstaa dig, at han sletikke tiltalte mig. Du gode Gud, hvilket Snakketøj! Det var næsten ikke muligt at faa et Ord indført, og tekniske Spørgsmaal har han ikke fjerneste Begreb om. Da jeg søgte at give ham en Forestilling om Indholdet af min Bog, afbrød han mig hvert Øjeblik med de horribleste Spørgsmaal. Hele vor Samtale var et »Goddag, Mand! — Øksekraft!« Det er i det hele besynderligt med disse Mennesker, der som Dr. Nathan har villet skabe et nyt Kultursamfund paa Ruinerne af Præsteskabets Spøgelseverden, — de har aabenbart ikke selv forstaaet, hvad de begyndte paa. De minder mig mere og mere om den Slags akademisk uddannede Arkitekter, der kan udkaste en i kunstnerisk Henseende højst tiltalende Tegning til en Nybygning men ikke bekymrer sig om, ja endog føler en vis, overlegen Ringeagt for Spørgsmaalet om, hvorfra Tømmeret skal tages, hvor Stenene skal brændes o. s. v. Jeg husker, at der i en af de Bøger, du i Sommer laante mig — var det maaske i en af Dr. Nathans egne? — stod den upaatvivlelig rigtige Bemærkning, at Forudsætningen for det femtende Aarhundredes Renaissance var Kompassets Opfindelse, der muliggjorde Amerikas Opdagelse og lettede Udnyttelsen af de alle-